

Vlaams
Parlement

stuk **174** (2014-2015) – Nr. 1
ingediend op 26 november 2014 (2014-2015)

Ontwerp van decreet

houdende diverse fiscale bepalingen

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet.....	13
Advies van de Raad van State	21
Ontwerp van decreet.....	37

MEMORIE VAN TOELICHTING

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar.

Hoofdstuk 2. Wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

Artikel 2

Deze wijziging behoeft geen commentaar.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Artikel 3

Punt 1°

Bij de inwerkingtreding van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werd artikel 27, §1, van het decreet Verkrottingsheffing Woningen vervangen door artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, en artikel 2.5.7.0.1, tweede lid, VCF. Dit artikel werd evenwel niet opgeheven. Dit wordt nu rechtgezet.

Punt 2°

Door artikel 4.2.0.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werd aan artikel 24 van het decreet Verkrottingsheffing Woningen een definitie toegevoegd voor het begrip 'inventaris'.

Hierdoor is in artikel 27, §2, van het decreet Verkrottingsheffing Woningen de zinsnede "bedoeld in de artikelen 28 tot 35," overbodig geworden.

Punt 3°

Ingevolge artikel 98 van de wet van 25 april 2014 tot aanpassing in de fiscale wetgeving van de benamingen van de administraties van de Federale Overheidsdienst Financiën en houdende verscheidene andere wetswijzigingen werd de benaming van de Administratie van het kadaster, de registratie en de domeinen gewijzigd. De nieuwe benaming ("Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie") werd ingeschreven in het decreet.

Punt 4°

Door artikel 4.2.0.0.3, 2°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werd artikel 27, §3, van het decreet Verkrottingsheffing Woningen als volgt vervangen:

"§3. De instrumenterende ambtenaar, belast met de overdracht van het zakelijk recht, vermeld in artikel 2.5.2.0.1, §1, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, moet de verkrijger van het zakelijk recht uiterlijk op het ogenblik van de overdracht van het zakelijk recht op de hoogte brengen van de kennisgeving van de vaststelling tot ongeschiktheid of verwaarlozing ervan of van de opname van het gebouw en/of de woning in de inventaris, vermeld in artikel 28 tot en met 35. Een door beide partijen ingevuld en ondertekend formulier wordt door de notaris of een partij uiterlijk zeven dagen na de overdracht van het zakelijk recht aan de inventarisbeheerder en aan de bevoegde personeelsleden, vermeld in artikel 1.1.0.0.2, eerste lid, 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, gezonden. Bij ontstentenis van die kennisgeving aan de inventarisbeheerder

en aan de ambtenaren, vermeld in artikel 38, eerste lid, wordt de overdrager van het zakelijk recht, in afwijking van paragraaf 1, als belastingplichtige beschouwd voor de eerstvolgende heffing die na de overdracht van het zakelijk recht ontstaat.”.

In deze paragraaf dienen evenwel een aantal legistieke rechtzettingen te gebeuren:

- zo wordt de verwijzing naar artikel 2.5.2.0.1, §1, VCF vervangen door een verwijzing naar artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, VCF;
- net zoals in artikel 27, §2, van het decreet Verkrottingsheffing Woningen is ook in artikel 27, §3, van voormeld decreet de zinsnede “bedoeld in de artikelen 28 tot 35” overbodig geworden nu de inventaris is gedefinieerd in artikel 24 van het decreet Verkrottingsheffing Woningen;
- de zinsnede “bevoegde personeelsleden, vermeld in artikel 1.1.0.0.2, eerste lid, 4°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013” wordt vervangen door “de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie” (zodat deze bepaling in overeenstemming wordt gebracht met artikel 2.5.2.0.1, VCF);
- de laatste zin van artikel 27, §3, van het decreet Verkrottingsheffing Woningen luidt als volgt:

“Bij ontstentenis van die kennisgeving aan de inventarisbeheerder en aan de ambtenaren, vermeld in artikel 38, eerste lid, wordt de overdrager van het zakelijk recht, in afwijking van paragraaf 1, als belastingplichtige beschouwd voor de eerstvolgende heffing die na de overdracht van het zakelijk recht ontstaat.”.

Deze zin wordt niet langer behouden omdat deze bepaling werd opgenomen onder artikel 2.5.2.0.1, derde lid, VCF. Bovendien is de verwijzing naar artikel 38, eerste lid, niet meer correct omdat dit artikel werd opgeheven door artikel 4.2.0.0.6, VCF.

Artikel 4 en 5

Door artikel 4.2.0.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werd aan artikel 24 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 een definitie toegevoegd voor het begrip ‘houder van een zakelijk recht’. Hierdoor is de verwijzing naar artikel 27 niet langer actueel en moet deze worden opgeheven.

Artikel 6

Door artikel 4.2.0.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit werd aan artikel 24 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 een definitie toegevoegd voor het begrip ‘inventaris’. Hierdoor is de verwijzing naar artikel 28 niet langer actueel en moet deze worden opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Artikel 7, 11, 13, 20

Door de wet van 19 april 2014 tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, inzake de vestiging van aanvullende belastingen op gewestbelastingen (Belgisch Staatsblad van 16 mei 2014) wordt de in artikel 464, 1°, van het federale WIB 92 vermelde uitzondering inzake de mogelijkheid om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing ondergebracht in een nieuw artikel 464/1, 1°, WIB 92. Om deze reden moeten de desbetreffende verwijzingen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit aangepast worden.

Met dezelfde wet wordt via een nieuw artikel 464/1, 2°, ook een wettelijke basis gegeven aan de opcentiemen die gemeenten kunnen vestigen op de verkrottingsheffing woningen en gebouwen (artikel 2.5.4.0.2, VCF) en de leegstandsheffing

bedrijfsruimten (artikel 2.6.4.0.2, VCF). De verschillende concordantietabellen moeten ingevolge deze aanpassingen ook in overeenstemming gebracht worden.

Advies Raad van State

De Raad gaat niet akkoord met de stelling dat het aannemen van bepalingen zoals opgenomen in de artikelen 11 en 13 van het voorontwerp tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten gerekend moet worden. De Raad stelt dat het Vlaamse Gewest daarentegen wel de belastingbevoegdheid van de provincies en de agglomeraties kan beperken met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Krachtens dat artikel 10 kunnen de decreten bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor niet de decreetgever maar de federale wetgever in beginsel bevoegd is.

Het komt logischer voor om de aanpassing van de provinciale belastingbevoegdheid dichter te laten aansluiten met de decretale realisatie van de verdere afslanking van de provincies. Om deze reden worden thans in de artikelen 11 en 13 naast de gemeenten ook de provincies en agglomeraties betrokken. De aanpassing van de provinciale fiscaliteit wordt derhalve verschoven naar een later tijdstip in de bestuursperiode; op een ogenblik dat de regelgevende initiatieven inzake de organieke afslanking van de provincies en hun taken in een verder stadium staan en deze concretere vormen hebben aangenomen. Naar aanleiding van dat regelgevend proces zal nader ingegaan worden op het advies 56.701 van de Raad aangaande de bevoegdheid van het gewest inzake regeling en aanpassing van de provinciale fiscaliteit en zal een omstandige repliek geformuleerd worden.

Artikel 8

Artikel 9.1.18 van het Energiebesluit werd opgeheven bij artikel 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 mei 2011 houdende wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid. Dit maakt een verwijzing naar dit artikel overbodig.

Artikel 9

In artikel 2.2.2.0.1, §2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 worden de woorden "de lijkwagens," toegevoegd. Het betreft de voertuigen die als lijkwagen worden gekwalificeerd overeenkomstig het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

De aanpassing heeft tot gevolg dat de lijkwagens voortaan onderdeel uitmaken van de geautomatiseerde voertuigen waarvan de belasting wordt geheven overeenkomstig artikel 2.2.7.0.1, VCF. Dit betekent dat naar aanleiding van de inschrijving bij het Directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid automatisch wordt overgegaan tot inkohiering van de verkeersbelasting en het verzenden van een aanslagbiljet. De lijkwagens sorteren niet langer onder de categorie van voertuigen waarvoor een aangifteplicht geldt zoals opgesomd in artikel 2.2.2.0.1, §2, tweede lid. De belasting wordt daardoor niet langer geheven overeenkomstig artikel 2.2.7.0.2, VCF, waarbij de belastingplichtige naast de inschrijving van het voertuig bij het Directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid ook een aangifte inzake verkeersbelasting diende te onderschrijven bij de Vlaamse Belastingdienst vanaf het gebruik van het voertuig op de openbare weg. Dit impliceert een aanzienlijke administratieve lastenverlaging, zonder enige impact op de hoogte van de belasting.

Artikel 10

Punt 1°

De woorden "lichte vrachtauto" worden terug vervangen door de woorden "motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt". Omwille van de rechtszekerheid wordt terug aangesloten bij de terminologie uit het WIGB. Hoewel de decreetgever bij de invoering van de VCF niet de bedoeling had inhoudelijk op dit punt enige wijziging te bewerkstelligen, zou men kunnen stellen dat elke lichte vrachtauto een motorvoertuig is bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt maar dat niet elk motorvoertuig bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt voldoet aan de definitie van lichte vrachtauto overeenkomstig artikel 1.1.0.0.2, derde lid, 2°, VCF.

Teneinde zonder enige twijfel toe te laten dat deze voordelige tariefcategorie als restcategorie kan blijven dienen voor alle motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt, wordt er voor geopteerd om de term 'lichte vrachtauto' niet langer te hanteren.

De lijkwagens, de alleenrijdende landbouwtractoren alsook de alleenrijdende trekkers worden aan deze tariefcategorie toegevoegd. Ze werden in de praktijk belast volgens de tariefcategorie van artikel 2.2.4.0.1, §3, VCF (lichte vrachtauto's, ofwel voertuigen bestemd of gebouwd voor het vervoer van zaken waarvan de maximaal toegelaten massa niet meer bedraagt dan 3500 kg) maar worden niet opgesomd in deze tariefcategorie en worden niet geacht onder de definitie te vallen van artikel 1.1.0.0.2, derde lid, VCF. Gezien onder de term zoals hij gebruikt wordt in artikel 2.2.4.0.1, §3, VCF meer wordt begrepen dat hetgeen staat gedefinieerd in artikel 1.1.0.0.2, derde lid, VCF wordt er voor geopteerd om in artikel 2.2.4.0.1, §3, VCF uitdrukkelijk de voertuigcategorieën op te sommen die in de praktijk onder deze tariefcategorie worden belast.

In de praktijk wijzigt dit evenwel niets aan het gehanteerde tarief.

De lijkwagens worden specifiek onder deze categorie vermeld teneinde mogelijke interpretatieproblemen uit te sluiten. De lijkwagens worden in artikel 1, §2, 71°, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen gedefinieerd als "elk motorvoertuig van de categorie M dat bestemd is voor het vervoer van overledenen en hiertoe een speciale uitrusting heeft". Categorie M wordt in hetzelfde koninklijk besluit omschreven als zijnde "voor het vervoer van passagiers ontworpen en gebouwde motorvoertuigen met tenminste vier wielen". Gelet op deze definitie kunnen deze voertuigen niet als motorvoertuigen bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt worden aanzien; hierdoor wordt een uitdrukkelijke vermelding in deze tariefcategorie noodzakelijk.

Bij deze bepaling moet worden benadrukt dat wanneer er reeds een lopende aangifte is voor een samenstel waarvan een tractor of een trekker onderdeel uitmaakt, deze trekker of tractor binnen het samenstel wordt belast overeenkomstig het tarief van artikel 2.2.4.0.1, §6, VCF en niet nogmaals afzonderlijk volgens de in dit artikel vermelde tariefcategorie.

Punt 2°

De vrijstelling voorzien voor natuurlijke personen in het bezit van een aanhangwagen of oplegger waarvan de maximaal toegelaten massa 750 kg niet overschrijdt en die uitsluitend getrokken worden door een personenauto, een auto voor dubbel

gebruik, een minibus, een ziekenauto, een motorfiets, een lichte vrachtauto, een kampeerwagen, een autobus of een autocar wordt eveneens van toepassing gemaakt op de rechtspersonen andere dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten.

Punt 3°

Ten aanzien van de kampeerwagens gelden verschillende tarieven: het tarief van lichte vracht (artikel 2.2.4.0.1, §3, VCF) of motorvoertuig bestemd voor het vervoer van goederen (artikel 2.2.4.0.1, §6, VCF) voor de kampeerwagens toebehorend aan rechtspersonen en het tarief kampeerwagens (artikel 2.2.4.0.1, §8, VCF) voor de kampeerwagens toebehorend aan natuurlijke personen. Het tarief vermeld in artikel 2.2.4.0.1, §8, VCF wordt met voorliggende wijziging ook van toepassing gemaakt op de vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel andere dan de vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel met leasingactiviteiten. Het toepasselijke tarief wordt zo gelijkgeschakeld voor alle kampeerwagens (behoudens deze van de vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel met leasingactiviteiten gezien daartoe een samenwerkingsakkoord met de andere gewesten vereist is).

De kampeerwagens opgenomen in artikel 2.2.4.0.1, §8, VCF zijn uitgesloten van de vrijstelling occasioneel gebruik/rittenblad (artikel 2.2.6.0.1, §1, eerste lid, 13°, en artikel 2.2.6.0.1, §2, 2°, VCF). Door de kampeerwagens toebehorend aan rechtspersonen andere dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten op te nemen in artikel 2.2.4.0.1, §8, VCF vervalt ook voor die kampeerwagens nu de vrijstelling. De belastingplichtige zal deze niet langer kunnen aanvragen.

Het genot van vrijstelling wegens occasioneel gebruik kan als onbillijk ervaren worden vermits dergelijke voertuigen – niettegenstaande het beperkte gebruik op het Belgische grondgebied – meestal ook in het buitenland worden benut. Het doel van de gelijkgeschakeling van het tarief voor rechtspersonen (andere dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten) en natuurlijke personen is een streven naar gelijke behandeling van beide categorieën. Indien de vrijstellingsmogelijkheid wel behouden wordt voor de rechtspersonen (andere dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten), terwijl dit niet voorzien is voor de natuurlijke personen wordt een ongelijke behandeling in stand gehouden. Dit wordt vermeden door de vrijstelling ten aanzien van de rechtspersonen niet langer te voorzien.

Artikel 12

Door deze wijziging wordt de Vlaamse Codex Fiscaliteit in overeenstemming gebracht met de terminologie voorzien in de wet van 25 april 2014 tot aanpassing in de fiscale wetgeving van de benamingen van de administraties van de Federale Overheidsdienst Financiën en houdende verscheidene andere wetswijzigingen.

Artikel 14

De Vlaamse Codex Fiscaliteit heeft het aanslagjaar inzake verkrottingsheffing woningen gedefinieerd. Artikel 3.3.2.0.1, 6°, VCF bepaalt dat het aanslagjaar voor de verkrottingsheffing het jaar is waarin de belasting verschuldigd is met toepassing van artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, VCF. Volgens artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, VCF is de belastingplichtige van de heffing degene die de houder is van een van de vermelde zakelijke rechten op het ogenblik dat elke opeenvolgende periode van twaalf maanden na de opname in de inventaris verstreken is.

Hoewel artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, VCF ook aangeeft wanneer de belasting verschuldigd is, zou het evenwel duidelijker zijn om bij het bepalen van het aanslagjaar niet te verwijzen naar het artikel dat bepaalt wie belastingplichtige is maar naar artikel 2.5.7.0.1, VCF (wijze van heffing), dat bepaalt dat de heffing verschuldigd is als het gebouw of de woning gedurende twaalf opeenvolgende maanden is opgenomen in de inventaris of bij het verstrijken van elke opeenvolgende periode van twaalf maanden zolang het gebouw of de woning niet is geschrapt uit de inventaris.

Artikel 15

Door deze wijziging wordt een materiële vergissing rechtgezet.

Artikel 16

Punt 1°

Door de voorgestelde wijziging worden de artikels in verband met de betaal- en bezwaartermijn op terminologisch vlak in overeenstemming gebracht met artikel 3.3.5.0.1, VCF, waar ook de term 'belastingsschuldige' wordt gehanteerd. Er zijn immers gevallen waar het aanslagbiljet wordt bezorgd aan een belastingsschuldige die niet de belastingplichtige is (bijvoorbeeld bij fusies of overlijden). Deze aanpassing heeft geen inhoudelijke gevolgen voor de betaal- en bezwaartermijn maar beoogt enkel een consequent gebruik van de juiste terminologie.

Punt 2°

Artikel 3.5.2.0.1, VCF kent een termijn van drie maanden (na de derde werkdag die volgt op de verzendingsdatum) toe om een bezwaarschrift in te dienen. In de huidige interpretatie van de administratie van dit artikel moet het bezwaarschrift de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie binnen die termijn daadwerkelijk bereiken. Daardoor beschikt de belastingsschuldige die het bezwaarschrift indient bij gewone of aangetekende brief mogelijk niet over de volledige termijn. De belastingsschuldige kan immers niet met zekerheid voorzien wanneer de postdiensten het bezwaarschrift zullen bezorgen.

Nu is een bezwaarschrift dat binnen de termijn al of niet aangetekend wordt verstuurd maar pas na het verstrijken van de termijn de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie bereikt, laattijdig, zodat de belastingsschuldige een veiligheidsmarge moet inbouwen waardoor de termijn van drie maanden de facto wordt ingekort.

Sommige belastingsschuldigen versturen het bezwaarschrift op de laatste dag van de termijn per aangetekend schrijven. Daarbij gaan zij er ten onrechte vanuit dat zij het bezwaarschrift op die manier tijdig indienen, onder meer omdat dit volgens andere systemen van termijnberekening wel het geval is.

Daarom wordt voorgesteld om artikel 3.5.2.0.1, VCF aan te vullen zodat de verzendingsdatum van het bezwaarschrift geldt als datum van de indiening, en niet de dag waarop de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie daadwerkelijk kennis neemt van het bezwaarschrift.

Voorliggend technisch voorstel zorgt ervoor dat de belastingsschuldige het bezwaarschrift bij aangetekende zending kan indienen met zekerheid over de datum van de indiening. De datum van de poststempel op het verzendingsbewijs zou in dat geval als datum van de indiening gelden.

Het voorstel laat de andere wijzen van indiening, zoals de afgifte in persoon aan de bevoegde personeelsleden ongemoeid. Voorts heeft het voorstel enkel betrekking

op de klassieke aangetekende zending en niet op elektronische vormen van verzending.

Artikel 17

In artikel 3.12.1.0.2, tweede lid, VCF staat vermeld dat onder de datum van de kennisgeving de datum van verzending van die kennisgeving wordt verstaan. Met deze bepaling blijft de mogelijkheid bestaan dat de notaris aansprakelijk wordt gesteld voor een kennisgeving die mogelijk nooit werd ontvangen door de notaris. Aangezien het van belang is dat de rechtszekerheid niet in het gedrang komt wanneer een kennisgeving van de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie de notaris niet zou bereiken, wordt bepaald dat onder de datum van verzending van de kennisgeving waarbij informatietechnieken worden gebruikt de datum van ontvangstmelding meegedeeld door de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat wordt verstaan.

Artikel 18

In artikel 3.12.1.0.11, tweede lid, VCF staat vermeld dat onder de datum van de kennisgeving de datum van verzending van de kennisgeving wordt verstaan. Omwille van de rechtszekerheid wordt ook hier bepaald dat onder de datum van verzending van de kennisgeving waarbij informatietechnieken worden gebruikt de datum van ontvangstmelding meegedeeld door de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat wordt verstaan.

Artikel 19

De VCF heeft in artikel 3.13.1.4.2 een algemeen kader gecreëerd om de automatische uitwisseling mogelijk te maken van gegevens die noodzakelijk zijn om de in de VCF vermelde belastingen te bepalen. Hierbij werd ook aangegeven dat de leidend ambtenaar van de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie daarvoor een eenmalig verzoek aan de betrokken instanties kan richten.

Daarbij was het geenszins de bedoeling dat de rechtsgeldigheid van de uitwisseling afhankelijk zou gesteld worden van dergelijk verzoek. Bestaande of toekomstige elektronische gegevensuitwisseling die tot stand zou komen zonder dergelijk verzoek is evenzeer rechtsgeldig wanneer deze gegevens noodzakelijk zijn om de belastingen te bepalen. Gelet op de mogelijke impact van deze bepaling op de diverse belastingen is het noodzakelijk dit te verduidelijken en het nieuwe lid retroactief in werking te laten treden vanaf de datum van inwerkingtreding van het oorspronkelijke artikel 3.13.1.4.2, VCF (zijnde 1 januari 2014).

Artikel 21 en 22

Door deze wijziging wordt de concordantietabel aangepast aan de wijzigingen doorgevoerd door artikel 7, 11 en 12 van dit decreet.

Advies Raad van State

De Raad stelt dat deze artikelen 21 en 22 geen normatieve draagwijdte hebben. De aanpassingen aan de concordantietabellen zijn evenwel onlosmakelijk verbonden aan de opgenomen wijzigingen aan de VCF. De concordantietabellen zouden hun waarde verliezen als wijzigingen aan de Codex niet overeenkomstig aangepast werden in de concordantietabellen. Het lijkt dan ook niet nodig om aan de opmerking van de Raad gevolg te geven.

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Artikel 23

De lopende aangiften zullen automatisch worden stopgezet de maand voorafgaand aan de maand die overeenstemt met de maand waarbinnen de initiële inschrijving bij het Directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid heeft plaatsgevonden.

Artikel 24

Gezien de beperkte eigen middelen van de interregionale entiteit Viapass is het noodzakelijk dat een doorbetalingsverbintenis gecreëerd wordt door het Vlaamse Gewest ten voordele van de Single Service Provider en de financier in het kader van de kilometerheffing voor zware vrachtwagens. De doorbetalingsverbintenis bestaat erin dat het Vlaamse Gewest voor wat betreft haar aandeel instaat voor de door de interregionale entiteit Viapass (of zijn rechtsopvolger of rechtsverkrijger) aan de Single Service Provider verschuldigde bedragen indien en in de mate dat tijdens de looptijd en bij beëindiging van de DBFMO-overeenkomst (DBFMO: Design Build Finance Maintain Operate), om welke reden ook, Viapass hier zelf niet, niet tijdig of niet langer voor zorgt of kan zorgen. Eenzelfde doorbetalingsverbintenis zal ook aan toekomstige andere dienstverleners toegekend (dienen te) worden.

De verplichting om deze doorbetalingsverbintenis decretaal te verankeren, werd opgelegd door artikel 15 van het intergewestelijk samenwerkingsakkoord van 31 januari 2014 betreffende de invoering van de kilometerheffing en tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven interregionaal samenwerkingsverband Viapass:

"Art. 15. Er wordt door elk gewest bij decreet respectievelijk ordonnantie voorzien in een doorbetalingsverbintenis waarbij het gewest instaat voor de betaling van alle bedragen die onder de DBFMO-overeenkomst door Viapass aan de Single Service Provider verschuldigd zijn wanneer tijdens de looptijd van die overeenkomst, om welke reden ook, Viapass hier zelf niet (meer) voor zorgt of kan zorgen.

De in het vorige lid bedoelde doorbetalingsverbintenis van een gewest blijft beperkt tot het aandeel van dat gewest in de in het vorige lid bedoelde bedragen berekend volgens de in artikel 14, §1, tweede lid bepaalde verdeelsleutel."

Bovendien wordt in het contract met de Single Service Provider bepaald dat het ontbreken van een decretale verankering van deze doorbetalingsverbintenis wordt beschouwd als een grond voor onmiddellijke beëindiging van de DBFMO-overeenkomst, waarbij de opdrachtnemer de overeenkomst niet alleen eenzijdig kan beëindigen, maar ook een schadevergoeding kan eisen.

Hoewel de mijlpaal- en beschikbaarheidsvergoedingen pas verschuldigd zullen zijn vanaf 2016, kunnen een aantal andere door de doorbetalingsverbintenis gevatte vergoedingen al in de begrotingsjaren 2014 en 2015 voorvallen. Zo valt te denken aan de vergoeding die Viapass aan de Single Service Provider verschuldigd kan zijn wegens bijzondere omstandigheden, waaronder het voordoen van een risico van de opdrachtgever. Een concreet voorbeeld hiervan is de onwaarschijnlijke hypothese dat Viapass niet zou voldoen aan een bepaalde verplichting, andere dan de betaling van een geldsom, zoals bijvoorbeeld de verplichting om de Single Service Provider bij te staan bij het verwerven van de vereiste vergunningen. Een ander voorbeeld betreft de vergoeding die is verschuldigd indien er zich een relevante wetswijziging (ook op Europees niveau) voordoet, die een impact heeft op de implementatie van de kilometerheffing door de Single Service Provider.

Artikel 8 van de overeenkomst met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis bepaalt daarom het volgende:

“De Gewesten verbinden er zich toe om de inhoud van deze overeenkomst te bevestigen in een decreet respectievelijk ordonnantie tegen uiterlijk 31 december 2014, waarin desgevallend beperkte, niet-substantiële en praktische nadere uitvoeringsmodaliteiten kunnen worden opgenomen met betrekking tot de Doorbetalingsverbintenis zonder enigszins afbreuk te doen aan het voorwerp of de betalingsperiode van de Doorbetalingsverbintenis zoals voorzien in deze overeenkomst.”.

Advies Raad van State

De Raad van State merkt terecht op dat dit artikel geen normatieve bepaling bevat in de materiële betekenis van het woord. De Raad formuleerde in het verleden evenwel identieke opmerkingen bij andere niet-normatieve bepalingen zoals artikel 72 van het decreet van 23 december 2011 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2012 (*Parl.St. VI.Parl. 2011-12, nr. 1326/1, p. 74*) en ook bij afwijkingen van de domaniale wet van 31 mei 1923 zoals artikel 25 van het Programmadecreet BO 2014 (*Parl.St. VI.Parl. 2013-14, nr. 2247/1, p. 28*).

Daarenboven verhindert het annaliteitsbeginsel de opname van deze financiële verbintenis in een uitgavendecreet. De verbintenis geldt immers gedurende de meerjarige looptijd van de DBFMO-overeenkomst.

Zoals in de aangehaalde gevallen wordt ook nu voorgesteld het artikel toch te behouden in het ontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen omdat dit consistent is met de werkwijze die in het verleden telkenmale gehanteerd werd voor gelijkaardige bepalingen.

Artikel 25

Dit artikel regelt de inwerkingtreding van het decreet.

Brussel,

Voor de minister-president van de Vlaamse Regering,

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering,
Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding

Liesbeth HOMANS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

VOORONTWERP VAN DECREET

Voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

Art. 2. In artikel 17, §3, 4°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, wordt het woord “décembre” vervangen door het woord “december”.

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Art. 3. In artikel 27 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt opgeheven;

2° in paragraaf 2 wordt de zinsnede “bedoeld in de artikelen 28 tot 35,” opgeheven;

3° in paragraaf 2 worden de woorden “Administratie van het kadaster, de registratie en de domeinen” vervangen door de woorden “Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie”;

4° paragraaf 3 wordt vervangen door wat volgt:

“§3. De instrumenterende ambtenaar die belast is met de overdracht van het zakelijk recht, vermeld in artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, moet de verkrijger van het zakelijk recht uiterlijk op het ogenblik van de overdracht van het zakelijk recht op de hoogte brengen van de kennisgeving van de vaststelling tot ongeschiktheid of verwaarlozing ervan of van de opname van het gebouw en/of de woning in de inventaris. Een door beide partijen ingevuld en ondertekend formulier wordt door de notaris of een partij uiterlijk zeven dagen na de overdracht van het zakelijk recht aan de inventarisbeheerder en aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie gezonden.”.

Art. 4. In artikel 32, tweede lid, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 24 december 2004 en gewijzigd bij het decreet van 24 maart 2006, wordt de zinsnede “bedoeld in artikel 27,” telkens opgeheven.

Art. 5. In artikel 35 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, wordt de zinsnede “bedoeld in artikel 27,” telkens opgeheven.

Art. 6. In artikel 40, §4, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 7 mei 2004, wordt de zinsnede “bedoeld in artikel 28,” opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Art. 7. In artikel 2.1.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt de zinsnede “artikel 464” vervangen door de zinsnede “artikel 464/1”.

Art. 8. In artikel 2.1.5.0.1, §2, zesde lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 9.1.11, §1, artikel 9.1.15, eerste lid, en artikel 9.1.18 van het Energiebesluit” vervangen door de zinsnede “artikel 9.1.11, §1, en artikel 9.1.15, eerste lid, van het Energiebesluit”.

Art. 9. In artikel 2.2.2.0.1, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt tussen de zinsnede “de kampeerauto’s,” en de zinsnede “de aanhangwagens en opleggers met een maximaal toegelaten massa tot 3500 kg” de zinsnede “de lijkwagens,” ingevoegd.

Art. 10. In artikel 2.2.4.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 3 wordt vervangen door wat volgt:

“§3. Voor de motorvoertuigen, bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt, de lijkwagens, de alleenrijdende landbouwtractoren en de alleenrijdende trekkers, andere dan die, vermeld in paragraaf 6, bedraagt de belasting 19,32 euro per 500 kg maximaal toegelaten massa.”;

2° In paragraaf 7, tweede lid wordt de zin “Die vrijstelling geldt alleen als de belastingplichtige geen rechtspersoon is.” vervangen door de zin “Die vrijstelling geldt alleen als de belastingplichtige een natuurlijke persoon is of een andere rechtspersoon dan een vennootschap, autonoom overheidsbedrijf en vereniging zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten”.

3° aan paragraaf 8, tweede lid, wordt de zinsnede “en andere rechtspersonen dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten” toegevoegd.

Art. 11. Aan titel 2, hoofdstuk 5, afdeling 4, van hetzelfde decreet wordt een artikel 2.5.4.0.2 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.5.4.0.2. Met toepassing van artikel 464/1, 2°, van het federale WIB 92 mogen de gemeenten opcentiemen heffen op de verkrottingsheffing woningen en gebouwen.”.

Art. 12. In artikel 2.6.4.0.1 en 3.10.4.4.2, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “het kadaster” vervangen door de woorden “de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie”.

Art. 13. Aan titel 2, hoofdstuk 6, afdeling 4, van hetzelfde decreet wordt een artikel 2.6.4.0.2 toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 2.6.4.0.2. Met toepassing van artikel 464/1, 2°, van het federale WIB 92 mogen de provincies, de agglomeraties en de gemeenten opcentiemen heffen op de leegstandsheffing bedrijfsruimten.”.

Art. 14. In artikel 3.3.2.0.1, eerste lid, 6°, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede “artikel 2.5.2.0.1, eerste lid” vervangen door de zinsnede “artikel 2.5.7.0.1”.

Art. 15. In artikel 3.4.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden “aan de belastingplichtige” opgeheven;

2° in het tweede lid wordt het woord “belastingplichtige” vervangen door het woord “belastingsschuldige”.

Art. 16. In artikel 3.5.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord “belastingplichtige” vervangen door het woord “belastingsschuldige”;

2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Als het bezwaarschrift wordt ingediend met een aangetekende brief, geldt de datum van de poststempel op het verzendingsbewijs als datum van de indiening.”.

Art. 17. In artikel 3.12.1.0.2, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “is de datum van die kennisgeving de datum van verzending ervan” vervangen door de woorden “wordt onder de datum van verzending van die kennisgeving verstaan, de datum van ontvangstmelding die de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat heeft meegedeeld”.

Art. 18. In artikel 3.12.1.0.11, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden “is de datum van de kennisgeving de datum van verzending ervan” vervangen door de woorden “wordt onder de datum van verzending van die kennisgeving verstaan, de datum van ontvangstmelding die de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat heeft meegedeeld”.

Art. 19. Aan artikel 3.13.1.4.2 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“De mogelijkheid om via eenvoudig verzoek elektronische gegevensuitwisseling tot stand te brengen, vermeld in het eerste lid, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van bestaande gegevensuitwisselingen of gegevensuitwisselingen die tot stand zouden komen zonder een dergelijk verzoek.”.

Art. 20. In artikel 5.0.0.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de indeling in paragraaf 1 wordt opgeheven;

2° de zinsnede “artikel 464” wordt vervangen door de zinsnede “artikel 464/1”.

Art. 21. In de bijlage bij hetzelfde decreet wordt in de concordantietabel 1, tabel 1, de rij

Art. 464	Art. 2.14.0.2
----------	---------------

vervangen door de volgende rijen:

Art. 464/1, 1°	Art. 2.14.0.2
Art. 464/1, 2°	Art. 2.54.0.2 en art. 2.64.0.2

Art. 22. In de bijlage bij hetzelfde decreet worden in de concordantietabel 2, tabel 1 de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de rij

Art. 2.14.0.2	Art. 464
---------------	----------

wordt vervangen door de rij

Art. 2.14.0.2	Art. 464/1, 1°
---------------	----------------

2° tussen de rij

Art. 2.16.0.2, zesde lid	Art. 253, vijfde lid
--------------------------	----------------------

en de rij

Art. 3.10.0.1	Art. 300
---------------	----------

worden de volgende rijen ingevoegd:

Art. 2.54.0.2	Art. 464/1, 2°
Art. 2.64.0.2	Art. 464/1, 2°

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Art. 23. De aangifte, vermeld in artikel 3.3.1.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, die op 1 januari 2015 nog loopt, zal voor de lijkwagens automatisch worden stopgezet op het einde van de maand die voorafgaat aan de maand die overeenstemt met de maand waarin de inschrijving in het repertorium van het Directoraat-generaal Mobiliteit en Veiligheid is uitgevoerd. Bij het begin van de daaropvolgende maand zal de aanslag worden gevestigd voor het belastbaar tijdperk, vermeld in artikel 3.3.2.0.1, tweede lid, 2°, van de voormelde codex.

Art. 24. De overeenkomst van 15 juli 2014 met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis, afgesloten tussen enerzijds het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk

Gewest en anderzijds de Single Service Provider en de financier, wordt hierbij bekrachtigd voor wat betreft het aandeel van het Vlaamse Gewest in alle verplichtingen die ingevolge de DBFMO-overeenkomst van 25 juli 2014 of artikel 4 van de directe overeenkomst door de interregionale entiteit Viapass of zijn rechtsopvolger of rechtsverkrijger aan de Single Service Provider of de financier verschuldigd zijn, voor zover deze niet vervuld kunnen worden door de interregionale entiteit Viapass of zijn rechtsopvolger of rechtsverkrijger.

Art. 25. Dit decreet treedt in werking vanaf het aanslagjaar 2015, met uitzondering van de artikelen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 12, 15, 16, 17, 18, en 23, die in werking treden op 1 januari 2015 en artikel 24 dat in werking treedt op 31 december 2014.

Artikel 19 heeft uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2014.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 56.701/VR/3
van 12 november 2014

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest
‘houdende diverse fiscale bepalingen’

Op 6 oktober 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht binnen een termijn van dertig dagen,^(*) verlengd tot vijfenveertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘houdende diverse fiscale bepalingen’.

Artikel 24 van het voorontwerp is door de verenigde kamers onderzocht op 4 november 2014. De verenigde kamers waren samengesteld uit Pierre LIÉNARDY, kamervoorzitter, voorzitter, Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS, Luc DETROUX, Bernard BLERO en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS, Christian BEHRENDT, Yves DE CORDT en Johan PUT, assessoren, en Colette GIGOT en Annemie GOOSSENS, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS en Yves CHAUFFOUREAUX, eerste auditeurs.

De overige bepalingen van het voorontwerp zijn door de derde kamer onderzocht op 4 november 2014. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Kaat LEUS, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 12 november 2014.

*

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85*bis*.

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet is een verzameldecreet en strekt ertoe allerhande wijzigingen aan te brengen in het decreet van 19 april 1995 ‘houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten’, het decreet van 22 december 1995 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996’ en de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (hierna: Vlaamse Codex Fiscaliteit). Daarnaast wordt de overeenkomst van 15 juli 2014 met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis, gesloten tussen enerzijds het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en anderzijds de *Single Service Provider* en de financier, “bekrachtigd” (artikel 24).

BEVOEGDHEID VAN DE AFDELING WETGEVING

2. Aan de afdeling Wetgeving zijn drie adviesaanvragen voorgelegd met betrekking tot decretale of ordonnantiële bepalingen die strekken tot bekrachtiging van de overeenkomst van 15 juli 2014 met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis, gesloten tussen enerzijds het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en anderzijds de *Single Service Provider* en de financier.

Deze adviesaanvragen gaan uit van de Vlaamse Regering¹, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering² en de Waalse Regering³.

3. In zoverre het ontwerp ertoe strekt de voornoemde overeenkomst van 15 juli 2014 te laten bekrachtigen door de decreetgever, is de adviesaanvraag niet ontvankelijk.

In de adviezen 21.862/VR van 21 oktober 1992⁴ en 21.726/9 van 30 november 1992⁵ heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State zich beraden over haar bevoegdheid om van advies te dienen over voorontwerpen ter goedkeuring van overeenkomsten bij akte van wetgevende aard. In die adviezen wordt daaromtrent het volgende opgemerkt:

“Blijkens (...) artikel 3, § 1, [van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973], inzonderheid blijkens het eerste lid daarvan, behoeven het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet ‘de ontwerpen betreffende begrotingen, rekeningen, leningen, domeinverrichtingen en het legercontingent’, dit wil zeggen allemaal

¹ Het gaat om het voorontwerp waarop dit advies betrekking heeft.

² Voorontwerp van ordonnantie ‘houdende bekrachtiging van de overeenkomst van 15 juli 2014 met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis, afgesloten tussen het Vlaams Gewest, het Waals Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de Single Service Provider en de financier’, waarover advies 56.711/VR wordt gegeven.

³ Voorontwerp van ‘décret-programme portant des mesures diverses liées au budget en matière de Calamité publique, de sécurité routière, de santé, de travaux publics, de pouvoirs locaux, d’énergie, de logement, d’environnement, d’aménagement du territoire, de bien-être animal, d’agriculture et de fiscalité’, waarover op 5 november 2014 advies 56.750/2-4-VR is gegeven.

⁴ Advies 21.862/VR van 21 oktober 1992 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de ordonnantie van 24 december 1992 ‘houdende goedkeuring van de overeenkomst van 17 september 1992 tussen de Brusselse Agglomeratie en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest’ (*Parl.St.* Br.Parl. 1992-93, nr. A-219/1, 5-8).

⁵ Advies 21.726/9 van 30 november 1992 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de ordonnantie van 30 maart 1995 ‘betreffende de concessie van de openbare dienst voor de heraanleg van de wijk Brussel-Zuid’ (niet bekendgemaakt).

ontwerpen die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij uit het oogpunt van de vorm handelingen zijn van de wetgevende macht, maar geen normatieve bepalingen bevatten – wat kenmerkend is voor de wet in de materiële betekenis van het woord.

De begrotingswetten, de wetten betreffende rekeningen en leningen, de domaniale wetten en de wetten tot vaststelling van het legercontingent zijn echter niet de enige die dat kenmerk vertonen. Er zijn ook andere. Dit is onder meer het geval met de wetten tot goedkeuring van internationale verdragen, de wetten, decreten en ordonnanties tot goedkeuring van samenwerkingsovereenkomsten, of nog de wetten, decreten en ordonnanties tot goedkeuring van overeenkomsten die publiekrechtelijke personen onderling of met privaatrechtelijke personen hebben gesloten⁶. Vandaar rijst de vraag of de uitzonderingen waarin de voormelde bepaling voorziet limitatief of alleen bij wijze van voorbeeld worden opgenoemd, waarbij in het laatste geval alle ontwerpen van wet, decreet of ordonnantie die geen normatieve strekking hebben vrijgesteld zijn van het vormvoorschrift.

Argumenten tot adstructie van zowel de ene als de andere mogelijkheid kunnen worden aangevoerd.

Ten gunste van een uitbreidende uitlegging kan erop worden gewezen dat wanneer het om ontwerpen van besluiten gaat, al die welke van reglementaire aard zijn en zij alleen om advies aan de Raad van State, afdeling wetgeving, worden voorgelegd en dat hetzelfde standpunt moet worden ingenomen, ongeacht of het ontwerp het werk is van de wetgevende of van de uitvoerende macht.

Hierbij komt nog dat de naturalisatiewetten⁷ en ook die welke wetsontwerpen of wetsvoorstellen van verval ontheffen, niet om advies aan de afdeling wetgeving van de Raad van State worden voorgelegd, ofschoon zij evenwel niet zijn opgenomen in de opsomming⁸. Omgekeerd worden de begrotingswetten, die vrijgesteld zijn van het vormvoorschrift, geacht bij wijze van uitzondering aan de genoemde afdeling te moeten worden voorgelegd als en voor zover zij normatieve bepalingen, te weten ‘begrotingsruiters’ bevatten⁹.

Ten gunste van de beperkende uitlegging kan worden tegengeworpen dat het de wettekst zelf is, zoals hij luidt, die het onderscheid maakt door te werken met een opsomming om de handelingen van de wetgevende macht te bepalen die vrijgesteld zijn van het vormvereiste, in plaats dat hij, zoals met de handelingen van de uitvoerende macht het geval is, alleen de wetten in de materiële betekenis van het woord verbindt aan het vormvereiste. Als een ander argument wordt de handelwijze van de afdeling wetgeving van de Raad van State aangevoerd, een afdeling die voordat het voormelde artikel 3, § 1, op dat punt is gewijzigd, geregeld heeft geadviseerd over ontwerpen van domaniale wetten zonder dat zij haar

⁶ Voetnoot 9 uit advies 21.862/VR en voetnoot 21 uit advies 21.726/9: In verband met het onderscheid tussen wetten in materiële zin en wetten in formele zin is onder meer verwezen naar de conclusie van F. DUMON, indertijd eerste advocaat-generaal, in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van 30 januari 1976 van het Hof van Cassatie, Arr. Cass. 1976, blz. 632 e.v., inzonderheid blz. 635 tot 638 en de talrijke aangehaalde verwijzingen.

⁷ Voetnoot 10 uit advies 21.862/VR en voetnoot 22 uit advies 21.726/9: Het voorbeeld van de naturalisatiewet is niet bewijskrachtig. Gelijk de auteurs in *Novelles* erop wijzen kan het feit dat de afdeling wetgeving van de Raad van State niet om een advies wordt gevraagd net zo goed verklaard worden door “le fait que les Chambres ne sont jamais saisies en cette matière par la voie du dépôt d’un projet” (*Novelles*, Le Conseil d’Etat, Brussel, Larcier 1975, nr. 463). Bovendien wordt in het Wetboek van de Belgische nationaliteit 1984 (artikel 21, ‘5) niet meer de term “naturalisatiewet” gebezigd, maar wel de term “akte van naturalisatie”.

⁸ Voetnoot 11 uit advies 21.862/VR en voetnoot 23 uit advies 21.726/9: Advies dd. 20 januari 1982 van de afdeling wetgeving van de Raad van State over een ontwerp van wet “houdende verscheidene afwijkingen van artikel 1 van de wet van 3 maart 1977 betreffende de gevolgen van de ontbinding der Wetgevende Kamers ten aanzien van de vroeger ingediende ontwerpen en voorstellen van wet” (Gedr. St. Kamer, nr. 35 (1981-1982)/3).

⁹ Voetnoot 12 uit advies 21.862/VR en voetnoot 24 uit advies 21.726/9: *Novelles*, Le Conseil d’Etat, Brussel, Larcier 1975, nr. 461.

bevoegdheid ooit heeft afgewezen en die ook nu nog om advies wordt gevraagd en van advies dient omtrent de ontwerpen van wet tot goedkeuring van internationale verdragen¹⁰.

De twee voorhanden zijnde standpunten lijken grotendeels met elkaar te kunnen worden verzoend als men geneigd is om te erkennen dat er naast wetten in formele en wetten in materiële zin een tussenliggende categorie van wetten bestaat, namelijk die welke zelf geen normatieve bepalingen bevatten maar akten van internationaal recht of intern recht goedkeuren die wel bepalingen van dien aard inhouden.

Het adïëren van de afdeling wetgeving van de Raad van State ter zake van een advies over ontwerpen van wetten die tot deze categorie behoren is net zo nodig als wanneer die adïëring ontwerpen van wetten in de materiële betekenis van het woord geldt. Wil dat vormvereiste niet uitgehold worden, dan mag het niet uitsluitend betrekking hebben op de bepalingen – zonder het minste normatieve karakter – van het ontwerp van goedkeuringswet, maar dient het tevens – en vooral – betrekking te hebben op de normatieve bepalingen van de akten die aan goedkeuring gebonden zijn.

Zo maakt de opneming van de rechtsregels van het internationale recht in de interne rechtsorde, die volgt uit de wet tot goedkeuring van het internationale verdrag¹¹, het mogelijk uit te leggen waarom de afdeling wetgeving van de Raad van State altijd aanvaard heeft een advies te geven – zelfs beperkt tot sommige punten wegens het specifieke karakter van de internationale rechtsregel¹² – over de inhoud van het verdrag dat ter goedkeuring wordt voorgelegd. Evenmin lijkt het twijfel dat, nu de samenwerkingsakkoorden tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten voorgeschreven in artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, na in voorkomend geval door de bevoegde wetgevende machten te zijn goedgekeurd, moeten worden opgenomen in de rechtsorde van de Staat, de Gemeenschap en het Gewest die ze hebben gesloten, de Raad van State, afdeling wetgeving, zijn onderzoek nooit heeft beperkt tot alleen maar de voorontwerpen van wet, decreet of ordonnantie die de goedkeuring ervan inhouden, maar het heeft doorgetrokken tot de akkoorden zelf.”

Uit het voorgaande volgt dat moet worden nagegaan of de overeenkomst normatieve bepalingen bevat, dat wil zeggen algemeen verbindende rechtsregels of rechtsvoorschriften die zijn gericht tot een onbepaalde groep van rechtsonderhorigen.

De verplichting tot het op zich nemen van een doorbetalingsverbintenis door de drie gewesten volgt uit het samenwerkingsakkoord van 31 januari 2014 tussen het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest ‘betreffende de invoering van de

¹⁰ Voetnoot 13 uit advies 21.862/VR en voetnoot 25 uit advies 21.726/9: eod. cit. Het voorbeeld van de domaniale wetten is weinig bewijskrachtig. Ten aanzien van die wetten is namelijk naderhand uitdrukkelijk bepaald dat zij geen adviesaanvraag bij de afdeling wetgeving behoeven, ongetwijfeld vanwege hun formele aard.

¹¹ Voetnoot 14 uit advies 21.862/VR en voetnoot 26 uit advies 21.726/9: Zoals F. DUMON (op. cit., blz. 636) schrijft, waarbij hij verwijst naar Cass. 27 mei 1971 (Arr. Cass. 1971, 959, conclusie van procureur-generaal GANSHOF van der MEERSCH) : “De wet die een internationaal verdrag goedkeurt beperkt zich ertoe uitwerking te verlenen aan de rechtsregels van het internationaal verdrag en ze in het nationaal positief recht op te nemen. Dergelijke ‘wet’ voert geen enkele rechtsnorm in. De normen zijn neergelegd in het internationaal verdrag dat goedgekeurd werd”.

¹² Voetnoot 15 uit advies 21.862/VR en voetnoot 27 uit advies 21.726/9: Zie ook het nog zeer recente advies dat de algemene vergadering van de afdeling wetgeving van de Raad van State op 1 juli 1992 heeft gegeven over het wetsontwerp houdende goedkeuring van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 tussen de Regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek, betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, van de Slotakte, van het Protocol en van de Gemeenschappelijke Verklaring, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990 (Gedr. St., Senaat, nr. 464-1 (B.Z. 1991-1992), blz. 33 tot 36, inz. blz. 33).

kilometerheffing op het grondgebied van de drie gewesten en tot oprichting van een publiekrechtelijk vormgegeven Interregionaal Samenwerkingsverband Viapass onder de vorm van een gemeenschappelijke instelling zoals bedoeld in artikel 92bis, §1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen’, waarvan artikel 15 luidt:

“Er wordt door elk gewest bij decreet respectievelijk ordonnantie voorzien in een doorbetalingsverbintenis waarbij het gewest instaat voor de betaling van alle bedragen die onder de DBFMO-overeenkomst door Viapass aan de Single Service Provider verschuldigd zijn wanneer tijdens de looptijd van die overeenkomst, om welke reden ook, Viapass hier zelf niet (meer) voor zorgt of kan zorgen.

De in het vorige lid bedoelde doorbetalingsverbintenis van een gewest blijft beperkt tot het aandeel van dat gewest in de in het vorige lid bedoelde bedragen berekend volgens de in artikel 14, § 1, tweede lid bepaalde verdeelsleutel.”¹³

Artikel 24 van het ontwerp houdt alleen de bekrachtiging in van één enkele financiële verbintenis die duidelijk omschreven is wat het doel en de begunstigden ervan betreft. Die verbintenis heeft immers alleen betrekking op de toekenning van de waarborg van het Vlaamse Gewest voor zijn aandeel in de financiële verplichtingen die krachtens de DBFMO-overeenkomst van 25 juli 2014 of artikel 4 van de Directe Overeenkomst van 25 juli 2014 op de publiekrechtelijk vormgegeven interregionale entiteit Viapass rusten ten aanzien van de *Single Service Provider* en zijn kredietverlener.

Een dergelijke bepaling mist de normatieve draagwijdte, zodat de afdeling Wetgeving niet bevoegd is om ervan kennis te nemen.

4. Ook de artikelen 21 en 22 van het ontwerp hebben geen normatieve draagwijdte, vermits ze ertoe strekken de concordantietabellen bij de Vlaamse Codex Fiscaliteit aan te passen. Over die artikelen wordt derhalve evenmin advies gegeven.

BEVOEGDHEID VAN HET VLAAMSE GEWEST

5. De artikelen 11 en 13 van het ontwerp strekken ertoe twee artikelen toe te voegen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit, waarin wordt bepaald dat de gemeenten “[m]et toepassing van artikel 464/1, 2°, van het federale WIB 92” opcentiemen mogen heffen op de verkrottingsheffing woningen en gebouwen (ontworpen artikel 2.5.4.0.2) en op de leegstandsheffing bedrijfsruimten (ontworpen artikel 2.6.4.0.2). De memorie van toelichting bevat geen verduidelijking bij deze artikelen.

Artikel 464/1, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) – van toepassing vanaf het aanslagjaar 2015 –¹⁴ bepaalt dat in afwijking van artikel 464 van het WIB 92, de provincies, de agglomeraties en de gemeenten opcentiemen mogen vestigen op een (eigenlijke) gewestbelasting, die het federaal kadastraal inkomen als belastbare grondslag of

¹³ In artikel 14, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord wordt de verdeelsleutel als volgt bepaald: Vlaamse Gewest 62,20 %, Brusselse Hoofdstedelijke Gewest 2,18 %, Waalse Gewest 35,62 %.

¹⁴ Artikel 7 van de wet van 19 april 2014 ‘tot wijziging van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, inzake de vestiging van aanvullende belastingen op gewestbelastingen’.

als element van zijn belastbare grondslag heeft. Deze bepaling is door de federale wetgever aangenomen op grond van de bevoegdheid hem toegekend bij artikel 170, §§ 3, tweede lid, en 4, tweede lid, van de Grondwet.¹⁵

De ontworpen artikelen 2.5.4.0.2 en 2.6.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit lijken dus enkel te bevestigen wat voor de gemeenten reeds voortvloeit uit de federale wetgeving. De gemachtigde heeft evenwel verklaard dat het de bedoeling is om voor de provincies (en agglomeraties) de mogelijkheid uit te sluiten om opcentiemen te heffen op de bedoelde heffingen. Die bedoeling blijkt alvast niet uit de ontworpen bepalingen.

6. De vraag rijst echter of het Vlaamse Gewest wel bevoegd is om de provincies en de agglomeraties de mogelijkheid te ontnemen in die gevallen opcentiemen te heffen.

Op de vraag op welke bevoegdheidsrechtelijke grond die bepalingen door het gewest kunnen worden aangenomen, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“A. De voorgestelde artikelen 11 en 13 gaan uit van een exclusieve bevoegdheid van de gewesten voor wat betreft de afschaffing van de ‘belasting’, vermeld in art. 170, §3, eerste lid, van de Grondwet. De agglomeraties werden niet meer vermeld gezien deze momenteel geen praktijkinvulling hebben (binnen het Vlaamse Gewest werd m.a.w. nog geen gebruik gemaakt van/invulling gegeven aan artikel 6, X, 3° van de Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen (BWHI) van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd bij wet van 13 juli 2001).

De stelling dat de fiscale bevoegdheid van de provincies bij decreet kan worden afgeschaft veronderstelt een dubbele vereiste:

- De Grondwet behoudt de bevoegdheid om provinciale belastingen af te schaffen niet voor aan de federale wetgever;

- De bevoegdheid inzake provinciale belastingen moet door de BWHI van 8 augustus 1980 aan de gewesten overgedragen zijn.

1. Luidens art. 170, §3, tweede en derde lid, GW¹⁶ bepaalt ‘de wet’ ten aanzien van de provinciale of bovengemeentelijke belastingen de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt en kan ‘de wet’ deze geheel of gedeeltelijk afschaffen. Op grond van deze bepalingen is het dus mogelijk om met een ‘wet’ de fiscale autonomie van de vermelde besturen te beperken, hun belastingen geheel of gedeeltelijk af te schaffen.

Om te weten of de term ‘wet’ die in de aangehaalde grondwettelijke bepalingen wordt gebruikt al dan niet een bevoegdheidsverdelend karakter heeft ten voordele van de

¹⁵ Adv.RvS 53.565/3 van 17 juli 2013 over een voorontwerp dat geleid heeft tot de in voetnoot 14 vermelde wet van 19 april 2014 (*Parl.St.* Kamer 2013-14, nr. 53-3384/001, 10-12).

¹⁶ *Voetnoot uit het citaat*: Art. 170, §3 en 4 GW: “(...) §3. Geen last of belasting kan door de provincie of het bovengemeentelijk bestuur worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad.

De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.

De wet kan de in het eerste lid bedoelde belastingen geheel of gedeeltelijk afschaffen.

§4. Geen last of belasting kan door de agglomeratie, de federatie van gemeenten en de gemeente worden ingevoerd dan door een beslissing van hun raad.

De wet bepaalt ten aanzien van de in het eerste lid bedoelde belastingen, de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt.”

federale overheid, moet, zoals hierna wordt verduidelijkt, teruggeregpen worden naar art. 19 BWHI.

2. Met de invoering van de ‘decreetgevers’ werd getwist over de vraag of het feit dat de Grondwet iets aan de wet voorbehoudt enkel een uitspraak inhoudt over de bevoegdheidsverdeling tussen de wetgevende en de uitvoerende macht (legaliteitsbeginsel in enge zin), dan wel ook een uitspraak over de bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de deelstaten.

Het federale parlement heeft deze discussie beslecht bij bijzondere wet, met name met de (gewijzigde) bepaling van art. 19, §1, eerste lid, BWHI dat als volgt luidt : ‘Behoudens toepassing van artikel 10, regelt het decreet de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 9, onverminderd de bevoegdheden die na de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (i.e. 1 oktober 1980) door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden.’

Deze interpretatie van de Grondwet, gegeven in art. 19, §1 lid 1, is klaar en duidelijk. Ze niet volgen zou (overigens) betekenen dat de overdracht van bevoegdheid inzake gemeenten en provincies aan de gewesten geregeld in de BWHI (staats hervorming 2001) ongrondwettig zou zijn vermits een groot deel van deze bevoegdheidsmaterie volgens de grondwet bij ‘wet’ moet geregeld worden. Op 25 maart 2003, in arrest 35/2003 (B.12.6.) heeft het Grondwettelijk Hof echter al duidelijk geoordeeld dat deze bevoegdheidsoverdracht grondwettig was en dat ‘met het gebruik van de woorden ‘bij wet’ de grondwet alleen die aangelegenheid (heeft) willen uitsluiten uit de bevoegdheid van de uitvoerende macht zodat de bijzondere wetgever de gewesten de regeling van die aangelegenheid kan toekennen, mits zulks uitdrukkelijk en nauwkeurig gebeurt’.

Vermits de BWHI op 1 oktober 1980 in werking trad en art. 170 GW voor die datum in werking trad, kan uit het woord ‘wet’ in art. 170 GW niets worden afgeleid betreffende de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de gewesten.

De vraag of de decreetgever de provinciale belastingen geheel of gedeeltelijk kan afschaffen dient dan ook uitsluitend aan de hand van de BWHI te worden beoordeeld.

3. De ruime gewestbevoegdheid vervat in de BWHI sluit de bevoegdheid van de federale wetgever uit. Artikel 6, §1, VIII, omschrijft de exclusieve gewestelijke bevoegdheid inzake de provincies¹⁷. Behoudens een aantal uitzonderingen, betreft het het geheel van ‘de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen’ (VIII, 1°) alsook ‘de algemene financiering van de gemeenten, de agglomeraties en federaties van gemeenten en de provincies’ (VIII, 9°). Het artikel 6, §1, VIII, 1°, bepaalt zelfs dat de gewesten de provincies kunnen afschaffen en koppelt daar als enige voorwaarde aan vast dat daarbij geen afbreuk mag gedaan worden aan de functie van de gouverneur.

De bevoegdheidstoewijzing vervat in art. 6, §1, VIII is dan ook zonder twijfel zo ruim dat zij ook de bevoegdheid omvat inzake provinciale belastingen. Zo zijn bijvoorbeeld de regels m.b.t. de vestiging en invordering van de (gemeente- en) provinciebelastingen

¹⁷ Voetnoot uit het citaat: VIII. (wat de ondergeschikte besturen betreft:

1° de samenstelling, organisatie, bevoegdheid en werking van de provinciale en gemeentelijke instellingen en van de bovengemeentelijke besturen (...).

Wanneer de provinciale instellingen worden afgeschaft, gebeurt dit zonder afbreuk te doen aan de functie van de provinciegouverneurs.

Als een gewest de provinciale instellingen afschaft, heeft de gouverneur, binnen zijn ambtsgebied, de hoedanigheid van commissaris van de regering van de Staat, de gemeenschap of het gewest;

9° de algemene financiering van de gemeenten, de agglomeraties en federaties van gemeenten (de bovengemeentelijke besturen) en de provincies.

duidelijk een gewestelijke bevoegdheid. Vermits de gewesten organiek ten aanzien van de provincies in globo bevoegd zijn, kunnen ze ook de belastingbevoegdheid van de provincies inperken of afschaffen.

4. Artikel 41 van de Grondwet bepaalt wel sinds de zesde staatshervorming dat de gewestelijke decreetgever met een tweederde meerderheid moet beslissen over het lot van de provincies. Mee op grond van het adagium ‘qui peut le plus, peut le moins’ kan een (bijzonder meerderheids)decreet niet alleen de provincies en al hun bevoegdheden afschaffen, het kan ook minder doen en dus slechts een deel van de provinciale instellingen afschaffen en of een deel van hun bevoegdheden, waaronder de fiscale bevoegdheid.

De afschaffing van de provinciale belasting die thans voorligt heeft te maken met de ruimere plannen van de Vlaamse overheid met de provincies. De Vlaamse overheid wil de provincies en hun takenpakket afslanken, hetgeen voorliggende ingrepen op de provinciale financiering rechtvaardigt (cf sub B).

De mogelijkheid tot het heffen van provinciale opcentiemen op de verkrottingsheffing woningen en de leegstandsheffingsbedrijfsruimten is een gevolg van de invoering van artikel 464/1, 2°, WIB92 door de wet van 19 april 2014 tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, inzake de vestiging van aanvullende belastingen op gewestbelastingen. Deze wet had tot doel de mogelijkheid tot het vestigen van gemeentelijke opcentiemen terug mogelijk te maken nadat het Hof van Cassatie in arrest F.11.0057.N van 24 mei 2012 had vastgesteld dat dit niet mogelijk was.

Door de manier waarop dit artikel is opgesteld is inderdaad ook de mogelijkheid van provinciale opcentiemen gecreëerd. Gelet op de geplande inperking van de bevoegdheden van de provincies is deze bijkomende mogelijkheid evenwel niet wenselijk en wordt deze door de voorgenomen wijziging terug ingeperkt.

Deze wijziging is noodzakelijk zodat het Vlaamse Gewest een coherent beleid kan voeren t.a.v. de provincies.

B. Hoe dan ook – gesteld zijnde dat het toch geen exclusieve gewestelijke bevoegdheid zou zijn (*quod non*) – kan op grond van artikel 10 BWHI de bevoegdheid van het gewest om de provinciale opcentiemen af te schaffen verantwoord worden.¹⁸

Opdat artikel 10 BWHI aangewend kan worden, moet aan drie voorwaarden voldaan zijn. Waarom en hoe aan deze voorwaarden voldaan wordt, wordt hierna gemotiveerd:

1° de afschaffing van de provinciale bevoegdheid tot het heffen van opcentiemen is noodzakelijk voor de uitoefening van de eigen gewestelijke bevoegdheden;

2° de betreden ‘federale bevoegdheid’ leent zich tot een gedifferentieerde regeling (dit betekent dat de materie van de provinciale belastingbevoegdheid zich er niet tegen verzet dat zij wordt geregeld door de gewesten);

3° de weerslag op de betreden federale bevoegdheid is marginaal.

De inperking van de provinciale fiscale autonomie is geen op zichzelf staande ingreep maar vloeit voort uit een verregaande afslanking van de provinciale bevoegdheden.

In het Vlaams Regeerakkoord is opgenomen dat de provincies in de nabije toekomst nog slechts grondgebonden bevoegdheden zullen uitoefenen¹⁹.

¹⁸ Voetnoot uit het citaat: Zie ook J. VANPRAET, De zesde Staatshervorming: instellingen, bevoegdheden en middelen, Forum Federalisme, Intersentia, juli 2014, p. 290 e.v.

¹⁹ Voetnoot uit het citaat: Regeerakkoord Vlaamse regering 2014-2019, <http://www.vlaanderen.be/nl/publicaties/detail/het-regeerakkoord-van-de-vlaamse-regering-2014-2019>, p. 12:

Persoonsgebonden bevoegdheden die vandaag door de provincies uitgeoefend worden (i.c. stimuleren en subsidiëren lokaal sportbeleid, ondersteuning lokaal jeugdbeleid en organisatie provinciaal jeugdbeleid, verantwoordelijkheid voor cultureel erfgoedbeleid, verantwoordelijkheid voor een aantal aan de provincies toegekende bevoegdheden vermeld in artikel 5 van de BWHI) en bovenlokale initiatieven worden uit hun takenpakket geschrapt. De Vlaamse overheid en de gemeenten (en eventueel nieuwe bovenlokale structuren) zullen deze taken overnemen.

De inkrimping van het takenpakket van de provincies zal uiteraard een impact hebben op de financieringsnood van de provincies én in omgekeerde zin op de financieringsnood van de Vlaamse overheid en de gemeenten.

Dankzij een integratie van de provinciale opcentiemen in de basisheffing kan niet alleen een besparing (door administratieve vereenvoudiging) gerealiseerd worden, maar kan tevens een nieuw financieringsmodel uitgetekend worden waarin de Vlaamse overheid en de gemeenten financieel gecompenseerd worden voor de overname van de voorheen provinciale bevoegdheden. De integratie van de provinciale opcentiemen in de gewestelijke basisheffing is dus noodzakelijk voor de financiële verevening tussen de provincies, het Vlaamse Gewest en de Vlaamse gemeenten, ten gevolge van de overheveling van bevoegdheden.

De materie leent zich ook tot differentiatie: de andere gewesten kunnen perfect wel toestaan dat er nog provinciale opcentiemen worden geheven, wanneer het Vlaamse Gewest zou beslissen om deze af te schaffen.

De weerslag op de federale bevoegdheid is marginaal in die zin dat het Vlaamse Gewest hier uiteindelijk niets anders realiseert dan het geen de federale overheid (in de veronderstelling van de Raad van State dat de federale overheid krachtens art. 170, §3, GW bevoegd zou zijn om de opcentiemen af te schaffen) zou kunnen realiseren, het afschaffen van de opcentiemen. Het afschaffen van deze provinciale opcentiemen heeft geen enkele verdere impact op de uitoefening van federale bevoegdheden. Er is geen enkele financiële implicatie ten aanzien van de federale staat.”

6.1. De stelling dat het aannemen van bepalingen zoals opgenomen in de artikelen 11 en 13 van het ontwerp tot de exclusieve bevoegdheid van de gewesten gerekend moet worden, kan niet worden aanvaard.²⁰

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 170 van de Grondwet blijkt dat met de bepalingen van het tweede lid van paragraaf 4, samen met de overeenstemmende bepaling van het tweede lid van paragraaf 2 (in verband met de belastingbevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten) en het tweede lid van paragraaf 3 (in verband met de belastingbevoegdheid van de

“We slanken de provincies verder af. Ze focussen vanaf nu op de grondgebonden bevoegdheden. De persoonsgebonden bevoegdheden verliezen ze, net zoals de mogelijkheid om opcentiemen te heffen op de onroerende voorheffing. De opbrengst hiervan wordt omgezet in een dotatie rekening houdend met de uitgavenvermindering wegens het niet langer uitoefenen van de persoonsgebonden bevoegdheden.

In steden met meer dan 200.000 inwoners, oefenen de provincies niet langer bovenlokale taken uit en nemen ze geen gebiedsgerichte initiatieven meer. De opbrengsten die de eigen provinciebelastingen genereren in steden met meer dan 200.000 inwoners, worden doorgestort aan die steden.

We halveren, rekening houdend met inwonersaantal van elke provincie, het totale aantal provincieraadsleden en beperken het aantal gedeputeerden tot vier”.

²⁰ *Contra*: J. VANPRAET, “Verruiming van de gewestelijke autonomie inzake de ondergeschikte besturen: provincies en bovengemeentelijke besturen”, in J. VELAERS e.a. (eds.), *De zesde staatshervorming: instellingen, bevoegdheden en middelen*, Antwerpen, Intersentia, 2014, (273) 291-292.

provincies), “de Staat een soort verdedigingsmechanisme opbouwt, t.o.v. de verschillende andere bestuurslagen, om een eigen fiscale materie te behouden”.²¹ De genoemde bepalingen voorzien in een “regulerend mechanisme”, waarvan werd opgemerkt dat het een “noodzakelijk instrument” is:

“De wet moet dat regulerend mechanisme zijn en moet kunnen zeggen welke belastbare materie wordt voorbehouden aan de Staat. Indien men dat niet zou doen komt men in een chaos en in alle mogelijke verwikkelingen terecht, die niets meer te maken hebben met een goed georganiseerde federale Staat of goed georganiseerde Staat.”²²

Volgens artikel 170, §§ 3, tweede lid, en 4, tweede lid, van de Grondwet is het “de wet” die de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van de gemeenten kan bepalen.

Omdat voornoemde grondwetsbepalingen dateren van vóór 1 oktober 1980, rijst de vraag of de verwijzing naar “de wet” in die bepalingen, wel tot gevolg heeft dat de materie aan de federale wetgever is voorbehouden en dat de gewesten niet bevoegd zouden zijn om de grenzen van de gemeentelijke fiscaliteit te bepalen, ook niet indien de bedoelde aangelegenheid kan worden vastgeknoopt aan een uitdrukkelijk aan hen toegewezen bevoegdheid.

Deze vraag moet evenwel ontkennend beantwoord worden.

Om te beginnen is het wel juist dat het toenmalige artikel 110 van de Grondwet, thans artikel 170, is vervangen vóór 1 oktober 1980, namelijk bij een grondwetswijziging van 29 juli 1980, maar dat neemt niet weg dat die vervanging heeft plaatsgevonden nadat de grondwetgever was overgegaan tot de oprichting van gemeenschappen en gewesten en tot het toekennen van een bevoegdheid van wetgevende aard aan de gemeenschappen (grondwetswijzigingen van 24 december 1970), en zelfs nadat hij de uitdrukkelijke mogelijkheid had gecreëerd voor de gewesten om eveneens een dergelijke bevoegdheid uit te oefenen (grondwetswijziging van 17 juli 1980). Het gebruik van het woord “wet” kan in die omstandigheden niet bevoegdheidsneutraal genoemd worden. Veeleer moet worden aangenomen dat de grondwetgever de betrokken aangelegenheid aan de federale wetgever heeft willen voorbehouden.

Die opvatting strookt met de hiervóór in herinnering gebrachte doelstelling die met artikel 170, §§ 3, en 4, tweede lid, wordt nagestreefd. Als een reguleringsmechanisme in het leven geroepen wordt om ongewenste gevolgen tegen te gaan van de gedeelde belastingbevoegdheid van de verschillende overheden, moet er één instantie zijn die de controle over het geheel behoudt, en die kan ingrijpen wanneer het haar noodzakelijk voorkomt. Die ene instantie kan dan enkel de federale overheid zijn. Het is in die zin dat de volgende toelichting door de toenmalige Eerste Minister begrepen moet worden:

“[Ik zou] willen stellen (...) dat in dit nieuw systeem van bevoegdheidsverdeling op fiscaal vlak tussen de Staat, de gemeenschappen en de gewesten en de nevengeschiedte

²¹ Verklaring van de Eerste Minister in de commissie van de Kamer, *Parl.St.* Kamer B.Z. 1979, nr. 10-8/4°, p. 4.

²² Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Hand.* Kamer 22 juli 1980, 2707. Even later herhaalde de Eerste Minister die idee in de volgende bewoordingen: “C’est un système de régulation essentiel dans chaque état organisé convenablement. On ne peut pas biffer cela. Ce n’est pas possible sinon on aboutirait à l’anarchie sur le plan fiscal. Cela n’a rien à voir avec la notion de fédéralisme mais cela garantit un fonctionnement convenable de l’Etat” (p. 2708). Ook in de Senaat herhaalde de Eerste Minister dat het om een noodzakelijk reguleringsmechanisme ging, dat ertoe strekte “de volledige anarchie op het terrein van de fiscaliteit te vermijden” (*Hand.* Senaat 28 juli 1980, 2650-2651).

instellingen, de provincies en de gemeenten, het laatste woord bij de Staat ligt. Het is wat ik heb genoemd het reguleringsmechanisme: ‘De wet bepaalt ... de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt’.”²³

Ten slotte blijkt uit verscheidene verklaringen afgelegd tijdens de parlementaire voorbereiding van de grondwetswijziging van 29 juli 1980 dat het wel degelijk de bedoeling van de grondwetgever was om aan de “nationale” wetgever de bevoegdheid voor te behouden om de uitzonderingen op de belastingbevoegdheid van onder meer de lokale besturen te bepalen.²⁴

Ook in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof wordt de bevoegdheid van de federale wetgever bevestigd.²⁵ In onderdeel B.7 van zijn arrest 89/2010 van 29 juli 2010 oordeelt het Hof het volgende:

“Indien de gemeente ervoor kiest een parkeerbelasting te heffen, vermag in principe alleen de federale wetgever daarop een beperking aan te brengen. Immers, ook al zijn de gewesten bevoegd, zoals het Hof in B.5.1 heeft aangegeven, om de regels betreffende de vestiging en de invordering van de gemeente- en provinciebelastingen te bepalen, toch moet die bevoegdheid worden uitgeoefend onverminderd artikel 170, § 4, tweede lid, van de Grondwet. Dat artikel behoudt aan de federale wetgever, wat de gemeentebelastingen betreft, de uitzonderingen voor waarvan de noodzakelijkheid blijkt. Daaruit volgt dat de gemeenschappen en de gewesten slechts een reglementering mogen aannemen die de bevoegdheid van de gemeente tot het invoeren van een belasting zou beperken indien de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen zijn vervuld.”

Overigens heeft ook de recente, beperkte herziening van artikel 170 van de Grondwet de bevoegdheidsverdeling niet gewijzigd.²⁶

²³ Verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl. Hand.*, Senaat, 28 juli 1980, p. 2661. In de Kamer had de heer Schiltz het door de Eerste Minister verdedigde systeem al op dezelfde manier geanalyseerd: “Met uw gebruikelijke energie hebt u hier het beginsel verdedigd van het regulerend mechanisme, wat volgens u maar alleen kan zijn, bevoegdheden van de centrale regering, van het centrale parlement om eventueel de uitoefening van de fiscale bevoegdheden te evoceren. U hebt gezegd dat er zoniet een chaos zou ontstaan” (*Hand.* Kamer 22 juli 1980, 2708).

²⁴ Zie i.h.b. de volgende verklaringen:

- in verband met de fiscaliteit van de provincies: “De huidige teksten worden behouden. Een belasting van de provincies moet worden goedgekeurd door de provincieraad. De nationale wet reserveert de uitzonderingen voor zichzelf ...” (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Parl.Hand.* Kamer 22 juli 1980, p. 2707);

- “Zo’n (regulerings)systeem moet in elke staat worden gehandhaafd wanneer men niet alleen aan de nationale instantie, maar ook aan de gemeenten en de provincies en zelfs aan de deelgebieden de bevoegdheid geeft om fiscale beslissingen te nemen en belastingen op te leggen. Dit mechanisme reserveert bepaalde belastingmateries voor de nationale overheid” (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Hand.* Senaat 28 juli 1980, 2650);

- nogmaals in verband met de fiscaliteit van de provincies: “[Wij] hebben (...) dus het beginsel behouden dat geen last of belasting door de provincie kan worden ingevoerd dan door een beslissing van haar raad, dat de nationale wet de uitzonderingen waarvan de noodzakelijkheid blijkt, bepaalt ...” (verklaring van de heer Martens, Eerste Minister, *Hand.* Senaat 28 juli 1980, 2651);

- “Le même alinéa 2, dans chacun des trois paragraphes (2 à 4), prévoit l’intervention de la loi, c’est-à-dire du pouvoir central” (verklaring van de heer Lagasse, *Parl.Hand.* Senaat 28 juli 1980, p. 2658).

²⁵ Zie: GwH 20 januari 2010, nr. 4/2010, B.4; GwH 29 juli 2010, nr. 89/2010, B.7 en B9; GwH 15 december 2011, nr. 189/2011, B.3.1 tot B.3.3; GwH 16 februari 2012, nr. 19/2012, B.3.1 en B.3.2.

²⁶ Artikel 170, § 3, eerste lid, van de Grondwet is gewijzigd op 6 januari 2014 (*BS* 31 januari 2014, 8584). Tijdens de parlementaire behandeling van die grondwetswijziging is bij herhaling bevestigd dat niet wordt geraakt aan de bevoegdheidsverdeling (*Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2239/1, 2; *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 56 en 90; zie

6.2. Zoals uit het hiervoor geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt,²⁷ kan het Vlaamse Gewest de belastingbevoegdheid van de provincies en de agglomeraties slechts beperken met toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’. Krachtens dat artikel 10 kunnen de decreten bepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor niet de decreetgever maar de federale wetgever in beginsel bevoegd is. Daartoe is vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest of de gemeenschap, dat die aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

De door de gemachtigde gegeven verantwoording dat, naar aanleiding van de in het Vlaams regeerakkoord in het vooruitzicht gestelde inkrimping van het takenpakket van de provincies, de integratie van de provinciale opcentiemen in de gewestelijke basisheffing noodzakelijk is voor de financiële verevening tussen de provincies, het Vlaamse Gewest en de Vlaamse gemeenten, geeft echter geen uitsluitsel over de vraag of de ingreep noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest. De inkrimping van het takenpakket van de provincies tot grondgebonden bevoegdheden is daarenboven nog niet gerealiseerd, zodat niet valt in te zien waarom de beperking al zou moeten gelden vanaf het aanslagjaar 2015.

Opdat de artikelen 11 en 13 in het ontwerp zouden kunnen worden gehandhaafd, zal dus een meer pertinente verantwoording gegeven moeten kunnen worden.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikelen 17 en 18

7. Bij de artikelen 17 en 18 van het ontwerp rijst de vraag waarom rekening wordt gehouden met de datum van ontvangstmelding door de “Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat”, terwijl uit het eerste lid van respectievelijk artikel 3.12.1.0.2 en artikel 3.12.1.0.11 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit blijkt dat het om een kennisgeving respectievelijk aan “de notaris” en aan de “openbare ambtenaren of ministeriële officieren” gaat, niet aan de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat.

De gemachtigde lichtte dit als volgt toe:

“Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de kennisgeving waarbij informatietechnieken worden gebruikt en de kennisgeving bij een ter post aangetekende brief. De eindbestemming is in beide gevallen de notaris. Als de kennisgeving bij een ter post aangetekende brief wordt verzonden, wordt deze kennisgeving gericht aan de notaris waarvan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie of het bevoegde personeelslid het bericht overeenkomstig artikel 3.12.1.0.1. VCF heeft ontvangen. Als de kennisgeving door middel van een procedure waarbij informatietechnieken worden gebruikt gebeurt, zal de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat (KFBN) bij ontvangst van de

ook *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2232/5, 404-405, waaruit blijkt dat amendement nr. 1 – zie *Parl.St.* Senaat 2013-14, nr. 5-2239/2 –, dat er onder meer toe strekte artikel 170, § 3, tweede lid, van de Grondwet op te heffen teneinde de gewesten rechtstreekse en soevereine fiscale bevoegdheid te verlenen, werd verworpen).

²⁷ Zie ook GwH 29 juli 2010, nr. 89/2010, B.13.2.

kennisgeving een ontvangstmelding versturen. KFBN stelt het bericht ter beschikking aan de notaris.

De standaard is om de bedoelde kennisgevingen te doen door gebruik te maken van informaticatechnieken. In de praktijk gebeurt dat dus via het informaticaplatform dat door de KFBN wordt beheerd. Gezien de verzending van de kennisgeving vanuit de Vlaamse Belastingdienst in eerste instantie dus vertrekt naar het platform van de KFBN, en van daaruit pas vertrekt naar de betrokken notaris, werd in overleg met de KFBN een bepaling geschreven die deze aansprakelijkheidsproblematiek sluitend regelt. Momenteel gebeurt de bestandsuitwisseling via een directe lijn tussen de Vlaamse Belastingdienst en de KFBN, binnen afzienbare tijd (waarschijnlijk medio 2015) zal dit gebeuren via het platform van Fedict (de zogenaamde ‘vierde weg’).”

Artikel 20

8. De vervanging bedoeld in artikel 20, 2°, van het ontwerp heeft specifiek betrekking op artikel 5.0.0.0.1, 1°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit, wat het best kan worden aangegeven.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Pierre LIÉNARDY

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt:

Hoofdstuk 1. Algemene bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijziging van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten

Art. 2. In artikel 17, §3, 4°, van het decreet van 19 april 1995 houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, wordt het woord "décembre" vervangen door het woord "december".

Hoofdstuk 3. Wijzigingen van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996

Art. 3. In artikel 27 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 1 wordt opgeheven;

2° in paragraaf 2 wordt de zinsnede "bedoeld in de artikelen 28 tot 35," opgeheven;

3° in paragraaf 2 worden de woorden "Administratie van het kadaster, de registratie en de domeinen" vervangen door de woorden "Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie";

4° paragraaf 3 wordt vervangen door wat volgt:

"§3. De instrumenterende ambtenaar die belast is met de overdracht van het zakelijk recht, vermeld in artikel 2.5.2.0.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, moet de verkrijger van het zakelijk recht uiterlijk op het ogenblik van de overdracht van het zakelijk recht op de hoogte brengen van de kennisgeving van de vaststelling tot ongeschiktheid of verwaarlozing ervan of van de opname van het gebouw en/of de woning in de inventaris. Een door beide partijen ingevuld en ondertekend formulier wordt door de notaris of een partij uiterlijk zeven dagen na de overdracht van het zakelijk recht aan de inventarisbeheerder en aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie gezonden."

Art. 4. In artikel 32, tweede lid, van hetzelfde decreet, vervangen bij het decreet van 24 december 2004 en gewijzigd bij het decreet van 24 maart 2006, wordt de zinsnede "bedoeld in artikel 27," telkens opgeheven.

Art. 5. In artikel 35 van hetzelfde decreet, het laatst gewijzigd bij het decreet van 13 december 2013, wordt de zinsnede "bedoeld in artikel 27," telkens opgeheven.

Art. 6. In artikel 40, §4, van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 7 mei 2004, wordt de zinsnede "bedoeld in artikel 28," opgeheven.

Hoofdstuk 4. Wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013

Art. 7. In artikel 2.1.4.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 wordt de zinsnede "artikel 464" vervangen door de zinsnede "artikel 464/1".

Art. 8. In artikel 2.1.5.0.1, §2, zesde lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "artikel 9.1.11, §1, artikel 9.1.15, eerste lid, en artikel 9.1.18 van het Energiebesluit" vervangen door de zinsnede "artikel 9.1.11, §1, en artikel 9.1.15, eerste lid, van het Energiebesluit".

Art. 9. In artikel 2.2.2.0.1, §2, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt tussen de zinsnede "de kampeerauto's," en de zinsnede "de aanhangwagens en opleggers met een maximaal toegelaten massa tot 3500 kg" de zinsnede "de lijkwagens," ingevoegd.

Art. 10. In artikel 2.2.4.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° paragraaf 3 wordt vervangen door wat volgt:

"§3. Voor de motorvoertuigen, bestemd voor het vervoer van goederen waarvan de maximaal toegelaten massa 3500 kilogram niet overschrijdt, de lijkwagens, de alleenrijdende landbouwtractoren en de alleenrijdende trekkers, andere dan die, vermeld in paragraaf 6, bedraagt de belasting 19,32 euro per 500 kg maximaal toegelaten massa.";

2° in paragraaf 7, tweede lid, wordt de zin "Die vrijstelling geldt alleen als de belastingplichtige geen rechtspersoon is." vervangen door de zin "Die vrijstelling geldt alleen als de belastingplichtige een natuurlijke persoon is of een andere rechtspersoon dan een vennootschap, autonoom overheidsbedrijf en vereniging zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten.";

3° aan paragraaf 8, tweede lid, wordt de zinsnede "en andere rechtspersonen dan vennootschappen, autonome overheidsbedrijven en verenigingen zonder winstgevend doel, met leasingactiviteiten" toegevoegd.

Art. 11. Aan titel 2, hoofdstuk 5, afdeling 4, van hetzelfde decreet wordt een artikel 2.5.4.0.2 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 2.5.4.0.2. Met toepassing van artikel 464/1, 2°, van het federale WIB 92 mogen de provincies, de agglomeraties en de gemeenten opcentiemen heffen op de verkrottingsheffing woningen en gebouwen."

Art. 12. In artikel 2.6.4.0.1 en 3.10.4.4.2, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "het kadaster" vervangen door de woorden "de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie".

Art. 13. Aan titel 2, hoofdstuk 6, afdeling 4, van hetzelfde decreet wordt een artikel 2.6.4.0.2 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 2.6.4.0.2. Met toepassing van artikel 464/1, 2°, van het federale WIB 92 mogen de provincies, de agglomeraties en de gemeenten opcentiemen heffen op de leegstandsheffing bedrijfsruimten."

Art. 14. In artikel 3.3.2.0.1, eerste lid, 6°, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "artikel 2.5.2.0.1, eerste lid" vervangen door de zinsnede "artikel 2.5.7.0.1".

Art. 15. In artikel 3.4.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden de woorden "aan de belastingplichtige" opgeheven;

2° in het tweede lid wordt het woord "belastingplichtige" vervangen door het woord "belastingsschuldige".

Art. 16. In artikel 3.5.2.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid wordt het woord "belastingplichtige" vervangen door het woord "belastingsschuldige";

2° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Als het bezwaarschrift wordt ingediend met een aangetekende brief, geldt de datum van de poststempel op het verzendingsbewijs als datum van de indiening."

Art. 17. In artikel 3.12.1.0.2, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "is de datum van die kennisgeving de datum van verzending ervan" vervangen door de woorden "wordt onder de datum van verzending van die kennisgeving verstaan, de datum van ontvangstmelding die de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat heeft meegedeeld".

Art. 18. In artikel 3.12.1.0.11, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "is de datum van de kennisgeving de datum van verzending ervan" vervangen door de woorden "wordt onder de datum van verzending van die kennisgeving verstaan, de datum van ontvangstmelding die de Koninklijke Federatie van het Belgisch Notariaat heeft meegedeeld".

Art. 19. Aan artikel 3.13.1.4.2 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De mogelijkheid om via eenvoudig verzoek elektronische gegevensuitwisseling tot stand te brengen, vermeld in het eerste lid, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van bestaande gegevensuitwisselingen of gegevensuitwisselingen die tot stand zouden komen zonder een dergelijk verzoek."

Art. 20. In artikel 5.0.0.0.1 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de indeling in paragraaf 1 wordt opgeheven;

2° in punt 1° wordt de zinsnede "artikel 464" vervangen door de zinsnede "artikel 464/1".

Art. 21. In de bijlage bij hetzelfde decreet wordt in de concordantietabel 1, tabel 1, de rij

Art. 464	Art. 2.1.4.0.2
----------	----------------

vervallen door de volgende rijen:

Art. 464/1, 1°	Art. 2.1.4.0.2
Art. 464/1, 2°	Art. 2.5.4.0.2 en art. 2.6.4.0.2

Art. 22. In de bijlage bij hetzelfde decreet worden in de concordantietabel 2, tabel 1, de volgende wijzigingen aangebracht:

1° de rij

Art. 2.1.4.0.2	Art. 464
----------------	----------

wordt vervangen door de rij

Art. 2.1.4.0.2	Art. 464/1, 1°
----------------	----------------

2° tussen de rij

Art. 2.1.6.0.2, zesde lid	Art. 253, vijfde lid
---------------------------	----------------------

en de rij

Art. 3.1.0.0.1	Art. 300
----------------	----------

worden de volgende rijen ingevoegd:

Art. 2.5.4.0.2	Art. 464/1, 2°
Art. 2.6.4.0.2	Art. 464/1, 2°

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Art. 23. De aangifte, vermeld in artikel 3.3.1.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013, die op 1 januari 2015 nog loopt, zal voor de lijkwagens automatisch worden stopgezet op het einde van de maand die voorafgaat aan de maand die overeenstemt met de maand waarin de inschrijving in het repertorium van het Directoraat-generaal Mobiliteit en Verkeersveiligheid is uitgevoerd. Bij het begin van de daaropvolgende maand zal de aanslag worden gevestigd voor het belastbaar tijdperk, vermeld in artikel 3.3.2.0.1, tweede lid, 2°, van de voormelde codex.

Art. 24. De overeenkomst van 15 juli 2014 met betrekking tot de doorbetalingsverbintenis, afgesloten tussen enerzijds het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en anderzijds de Single Service Provider en de financier, wordt hierbij bekrachtigd voor wat betreft het aandeel van het Vlaamse Gewest in alle verplichtingen die ingevolge de DBFMO-overeenkomst van 25 juli 2014 of artikel 4 van de directe overeenkomst door de interregionale entiteit Viapass of zijn rechtsopvolger of rechtsverkrijger aan de Single Service Provider of de financier verschuldigd zijn, voor zover deze niet vervuld kunnen worden door de interregionale entiteit Viapass of zijn rechtsopvolger of rechtsverkrijger.

Art. 25. Dit decreet treedt in werking vanaf het aanslagjaar 2015, met uitzondering van de artikelen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 12, 15, 16, 17, 18, en 23, die in werking treden op 1 januari 2015 en artikel 24 dat in werking treedt op 31 december 2014.

Artikel 19 heeft uitwerking heeft met ingang van 1 januari 2014.

Brussel, 21 november 2014.

Voor de minister-president van de Vlaamse Regering,

De Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering,
Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding

Liesbeth HOMANS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM